Ez-ez. Az Úrnak folytó szakadna elmondja, hogy Izrael puntai vándorlása idején az első Mamma halálából Móres Mistan örökölt egy mécsest, מנורה (menoro) megőrizendő a jövő nemzedék számára, אז ידעו כל העם כי אמת היא (az jedo kol ha'am ki emet hi) hogy az utókor is láthassa azt a Kenyeret, amely Izrael Keresztnek a puntában táplálta az őseiket. Meghaló szimbolumok ugyanezek a kétes számunkra, kik e koporsó köré gyűltünk, hogy egy bensőséges munkásságban s jámbor életszóban megaggott feleberünk hűt porainak adjuk meg a végtisztességet, s a résztvevő vigasztalt nyújtsuk Kesergő fiainak, kik a szeretett Kegyelet fájdalmával a kálás könnyeit ontják a múltak emlékezetében, amikor a nevelő szivű apa az élet puntaságában keserves munkával gyűjtötte s nyújtotta szeretteinek a testet táplálót s a lelket művelő mamát. Mint a puntai mamma állott a nemtelenben a fiszláda mellett az utókor emlékezetére, úgy állottak ti évek folyásával nemtelenre mellett szivetekben az általa nyújtott mamának nagy mértékével, מנורה (menoro) s אמת (emet) hogy megőrizzétek a ti nemzedékeitek számára azt a nevelést, azt a szeretet, azt az önfeláldozó odaadást s szenhez való ragaszkodást, amelyjel ő nevelt titeket. Bár idején volt ő közszükségben, de már csak az élet munkájában kimerülve pihenni jött, megpihenni törzsökéből kipusztult lombozatos ágainak árnyékában, de gyökerétől magát a fát is megismerjük, s tisztelettel adózunk a porba hullott törzsnek, mely a feleberek s társadalmi életet tápláló nemes gyökerét tudott szemünk elé tárni. De ti tudjátok, milyen szeretet dobogott érettetek a szív, mely most e koporsóban pihen, titeket megvigasztalni most a fájdalom, hogy csak ily rövid idejű adatott meg néktek a szeretett kálás örömeinek élvezetével megáldani annak az öreg napjait, ki egész életét ti értetek emésztette. De nemzeti vigasz áraad lelketekbe, ha megőrizitek szivetekben szeretve ifjukorotok első mamamegujítésének emlékét, amely emlékkel közöltetek fog tovább is élni utókotok lelkén s szeretteitekben plántáljátok az örök időkre. Ez a vigasztaló érzés enyhítse a szívben e nemzeti árvában fájdalmatokat s töltse be kálás kegyelet áldozatával lelketeket, midőn megkapva az örök Végső előtt fohászkodni akarunk az elköltözött örök nyugalmáért.

Nyíregyháza 1907. január 20.

Singer Zakab.

MTA KÖNYVTÁR ÉS INFORMÁCIÓS KÖZPONT

Ven/1/140